

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce

JUDr. A. Š., advokát
sídlem X

proti
žalované

Česká advokátní komora
sídlem Národní 16, 110 01 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2024, č. j. K 75/2015

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 21. 11. 2024, č. j. K 75/15, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 21. 11. 2024, č. j. K 75/15 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) ve výroku, jímž bylo zrušeno odvoláním napadené rozhodnutí žalované, kárného senátu č. j. K 75/2025 ze dne 14. 10. 2015 a bylo nově rozhodnuto.
2. Napadeným rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z kárného provinění spočívajícím v tom, že „*poté, co mu jako právnímu zástupci oprávněného společnosti C. s. r. o. v exekučním řízení vedeném u Exekutorského úřadu v O. pod sp. zn. 164 EX 4502/13 poukázal soudní exekutor Mgr. J. S. dne 19. 12. 2014 na jeho účet částku 803 946,36 Kč jako vymožené plnění pro jeho klienta společnost C. s. r. o., a ačkoliv ho společnost C. s. r. o. dopisem ze dne 14. 1. 2015 a opakovaně dopisem ze dne 20. 1. 2015 vyzvala k vydání přijatého plnění, a ačkoliv e-mailem ze dne 15. 1. 2015 společnosti C. s. r. o. slíbil provést úhradu přijatého plnění dle jejího požadavku, výzvě společnosti C. s. r. o. nevyhověl a přijaté plnění zadržuje dílem na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi, vedeném na jméno advokáta pod č. X a dílem je odeslal do soudní úschovy, přijaté OS v O. usnesením ze dne 16. 6. 2015, č. j. 99 Sd 4/2015-46, a to k návrhu kárně obviněného,*“ tedy „*nechránil práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho pokyny; při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě; při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu; povinnost poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu; povinnost plnit převzaté závazky; povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů; povinnost peníze a jiné hodnoty, které převzal ke stanovenému účelu, opatrovat s péčí řádného hospodáře a nepoužít je jinak než ke stanovenému účelu,*“ čímž žalobce porušil § 16 odst. 1, 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o advokacii*“), § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 1, 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*etický kodex*“). Za výše uvedené kárné provinění bylo žalobci uloženo podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii kárné opatření, a to pokuta ve výši 80 000 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Na úvod žaloby žalobce zrekapituloval dosavadní správní řízení.
4. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné a obsahuje nesprávné právní posouzení skutku.
5. Byť odvolací kárný senát uvedl v bodě 15 napadeného rozhodnutí, že s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2022 č. j. 3 Ad 6/2020-69, vypustil z kárného výroku tu část, v níž byl žalobce obviněn, že o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval, přesto je v právní kvalifikaci kárného provinění i nadále uvedeno, že žalobce „*porušil povinnost informovat řádně klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů*“ s odkazem na čl. 9 odst. 1 etického kodexu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalobce je toho názoru, že napadené rozhodnutí je stejně právně chybné jako dřívější rozhodnutí odvolacího kárného senátu č. j. K 75/2015 ze dne 29. 9. 2023, kde je totožné vymezení právní kvalifikace vytýkaného skutku kárného provinění, které bylo zrušeno rozsudkem 8 Ad 4/2024-26 ze dne 4. 9. 2024.
7. Pro porovnání žalobce uvedl, že stejně jako v dřívějším rozhodnutí, které mělo být napraveno žalobou napadeným rozhodnutím, se rozpor mezi popisem skutku a jeho právním posouzením nachází na str. 1 a 2 obou rozhodnutí. Pro přehlednost uvedl žalobce citace rozhodných částí obou rozhodnutí.
8. Napadené rozhodnutí je tak vnitřně rozporné, kdy na jednu stranu bylo správně vypuštěno v popisné části skutku žalobci vytýkané jednání, že klienta o přijetí vymožených finančních prostředků neinformoval, ale přesto je jednání kvalifikováno právně jako porušení povinnosti klienta informovat o vyřizování jeho záležitosti s odkazem na konkrétní ustanovení etického kodexu.
9. Současně je napadené rozhodnutí vadné z důvodu nesprávného právního posouzení skutku, kdy je přičítáno právně kvalifikované jednání tak, jak není skutkově popsáno, resp. byť bylo vypuštěno popsání skutku, jehož se měl žalobce dopustit, a jež by bylo možno právně posoudit tak, že neinformoval klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje.
10. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal nepřiměřenost uloženého trestu.
11. Žalobce uvedl, že peněžní prostředky byly zaslány dne 20. 4. 2015 na účet Okresního soudu v O. ve smyslu výzvy soudu ze dne 3. 4. 2015, č. j. 99 Sd 4/2015, č. ú. X. Pokud by byl tedy okamžik odeslání peněžních prostředků do soudní úschovy dne 20. 4. 2015 považován za okamžik, kdy bylo naposledy vyloučeno vyplacení peněžních prostředků klientovi (aby byl napraven následek žalobci vytýkaného skutku a klientovi byly vyplaceny vymožené finanční prostředky), k okamžiku rozhodování odvolacího kárného senátu dne 21. 11. 2024 by uplynulo celkem 3503 dní, tedy bezmála 9,5 roku. Tato doba nevznikla na straně žalobce, ale tím, že rozhodnutí odvolacího kárného senátu bylo vydáno 4x po sobě a 3x po sobě bylo zrušeno jako vadné soudem. Pro účinek trestu je nutné, aby tento přišel v přiměřené době od spáchání vytýkaného jednání, čemuž ve věci žalobce není.
12. Odvolací kárný senát tuto námitku odmítl v bodě 21 napadeného rozhodnutí tím, že vytýkané jednání snižuje důstojnost a důvěryhodnost advokátního stavu a na tom nic nezměnil ani časový odstup. Smysl a účel trestání osob advokátního stavu však není odlišný od trestání osob mimo advokátní stav jinými prostředky. Žalobce se domnívá, že upuštění od trestu, v krajním případě trest napomenutí, je při vědomí toho, že věc byla opakovaně kárně projednávána a poslední rozhodnutí bylo vydáno po více než 8 letech, dostačující sankcí.
13. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
14. Uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné a jeho vydání nepředcházela procesní vada, jež by měla být důvodem pro jeho zrušení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je-li podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu vydanému poté, co soud dřívější rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je okruh potenciálně přípustných žalobních námitek omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu.
15. Žalobní námitku vnitřní rozpornosti rozhodnutí uplatnil žalobce již v žalobě ze dne 24. 3. 2020 proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019. Napadeným rozhodnutím, jímž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zrušeno rozhodnutí prvostupňového orgánu a ve věci odvolací orgán sám nově rozhodl napadeným rozhodnutím, již nebylo kladeno žalobci za vinu, že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“. Žalovaná tak odstranila rozpor výroku a odůvodnění a dostála požadavkům kladeným na ni v rozsudku ze dne č. j. 10 Ad 27/2016-61. Výrok rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019 (včetně žalobcem vytýkané věty povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů), který soud v rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69 shledal zákonným, je totožný jako výrok napadeného rozhodnutí, jehož bod 15 pak obsahuje zcela shodné odůvodnění jako citovaný bod 21 rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69. Žalobní námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí již tedy byla správním soudem vypořádána a neměla by být předmětem přezkumu v tomto řízení.

16. Vypuštění části *o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval* ještě neznamená, že jednáním popsaným ve výroku žalobce neporušil povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytnout mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů.
17. Obdobně je třeba považovat za vyřešenou otázku, zda je jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí kárným proviněním. V tomto směru žalovaná odkázala na body 49 až 59 rozsudku č. j. 10 Ad 27/2016-61, kde soud uvedl, že se žalobce skutkem uvedeným ve výroku prvostupňového rozhodnutí dopustil kárného provinění spočívajícího v porušení žalovanou označených právních norem.
18. Soud by se tak dle názoru žalované měl věcně zabývat pouze žalobní námitkou uložení nepřiměřeného trestu (správně kárného opatření), která není důvodná.
19. Odvolací kárný senát v bodech 20 a 21 napadeného rozhodnutí podrobně zdůvodnil druh a výši uloženého kárného opatření. Oproti kárnému rozhodnutí snížil pokutu o 10 000 Kč, přičemž kromě tohoto nominálního snížení je třeba vzít v úvahu též vlivem inflace (50,3 %) sníženou hodnotu peněz mezi říjnem 2015, kdy bylo vydáno kárné rozhodnutí a listopadem 2024, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ostatně horní hranice pokuty podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii v den vydání kárného rozhodnutí činila 920 000 Kč, zatímco v den vydání napadeného rozhodnutí byla takřka dvojnásobná, 1 890 000 Kč. Namítaný časový odstup od kárného provinění do uložení kárného opatření odvolací kárný senát zvažoval v bodu 21 napadeného rozhodnutí. Kromě tam uvedených argumentů žalovaná zdůraznila, že skutek, za který byl žalobce kárně postižen, nebyl dokončen 20. 4. 2015, jak tvrdí žalobce, nýbrž v části týkající se plnění ve výši 151 735 Kč stále trvá, neboť žalobce ani netvrdí, že by tuto částku na svém účtu již nezadržoval, přičemž naposledy v žalobě ze dne 24. 3. 2020 ve věci projednávané pod sp. zn. 3 Ad 6/2020 znovu uvedl, že tuto částku stále na svém účtu má.
20. Žalobce reagoval replikou, v níž opětovně uvedl porovnání napadených rozhodnutí. Žalovaná sice skutečně ve skutkové popisné části výroku napadeného rozhodnutí vypustila, že žalobce o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval, ale právní posouzení zůstalo totožné. Žalovaná totiž následně v právní kvalifikaci aktuálně napadeného rozhodnutí opětovně uvedla, že žalobce „porušil povinnost informovat řádně klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů.“ Následně pak odkázala na čl. 9 odst. 1 etického kodexu.

21. K výši trestu žalobce uvedl, že poprvé bylo rozhodnutí vydáno v roce 2025 a několikrát bylo zrušeno, naposledy roce 2024, doba tedy činí 9 let, než bylo vydáno poslední rozhodnutí ve věci; dále odkázal na žalobní argumentaci.

III.

Posouzení žaloby

22. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů. O věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
23. Žaloba je důvodná.
24. Na úvod soud konstatuje, že ve věci je rozhodováno již počtvrté, neboť rozhodnutí bylo třikrát zrušeno. Poprvé se tak stalo rozsudkem ze dne 5. 11. 2019, č. j. 10 Ad 27/2016-61, dále rozsudkem ze dne 20. 12. 2022, č. j. 3 Ad 6/2020-69, a naposled rozsudkem ze dne 4. 9. 2024, č. j. 8 Ad 4/2024-26.
25. Na základě poslední jmenovaného rozsudku byla věc zrušena pro nepřezkoumatelnost, když osmý senát v bodech 32 až 34 uvedl:

(32) Soud zcela ve shodě s předcházejícím rozsudkem ve věci, jehož závazným právním názorem se žalovaná neřídila, opakuje, že napadené rozhodnutí (po zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu) je ve věci jediným samostatným rozhodnutím a jako takové musí splňovat požadavky kladené na náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 správního řádu. Podle § 68 odst. 3 správního řádu musí správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

(33) Těmto požadavkům však odvolací orgán žalované v napadeném rozhodnutí nedostál, když pouze obecně odkázal na zjištění učiněná v dříve zrušených rozhodnutích (tj. prvostupňového orgánu, odvolacího orgánu i zrušujících rozsudků soudu). Z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná rezignovala na dodržení požadavků kladených zákonem a judikaturou na správní rozhodnutí, jak je soud uvedl v bodech 27 a 28 tohoto rozsudku, a do jisté míry „mechanicky“ přepsala své závěry z předcházejících zrušených rozhodnutí, aniž důsledně akcentovala námitky žalobce a odstranila vady vytčené jí v předcházejícím řízení správním soudem.

(34) Odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně odkazující na závěry kárného senátu i závěry zrušujících rozsudků bez bližšího adresného vypořádání výtek správního soudu a námitek žalobce, které navíc samo o sobě – bez existence jím zrušeného prvostupňového rozhodnutí – nesplňuje podmínky vyžadované v § 68 odst. 3 správního řádu – je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Není možné, aby odvolací orgán odůvodnil napadené rozhodnutí toliko odkazem na jiné rozhodnutí (rozsudek městského soudu), či dokonce na rozhodnutí již zrušené (kárné rozhodnutí prvostupňového orgánu) s konstatováním, že byl

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správně zjištěn skutkový stav, jakož i učiněná právní kvalifikace, jak činí žalovaná předně v bodu 9 napadeného rozhodnutí.

26. A dále v bodě 36 uložil žalované: *Protože soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nemohl z povahy věci vypořádat další žalobní námitky. Věc proto vrací žalované k dalšímu řízení, v němž se žalovaná námitkami žalobce – rozpor mezi skutkovou částí výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodné okolnosti pro uložení druhu a výše správního trestu – bude zabývat.*
27. Než se soud začal zabírat žalobními námitkami, nejprve se zabýval v nyní projednávané věci zejména tím, zda žalovaná respektovala závazný právní názor vyjádřený v předchozím rozsudku.
28. Podle § 78 odstavec 5 soudního řádu správního je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení vázán.
29. Z citovaného ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen v dalším řízení rozhodnout v souladu s právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Smyslem této povinnosti je zajistit, aby právní závěry, k nimž dospěl soud při přezkumu správního rozhodnutí, byly v další rozhodovací činnosti správními orgány plně respektovány. Tato povinnost ale neplatí bezvýjimečně: vázanost právním názorem soudu může být prolomena, avšak jen v důsledku nových skutkových zjištění, popř. v důsledku změny právní úpravy. Aby mohl být správní orgán v konkrétním případě právním názorem soudu vázán, je zapotřebí, aby z rozsudku, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, zřetelně vyplývalo, jaký právní názor soud zaujal a z jakého důvodu tak bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7Afs 178/2005-109).
30. Soud shledal, že žalovaná závazný právní názor soudu z rozsudku č. j. 8 Ad 4/2024-26 nedodržela. Napadené rozhodnutí je tak (opětovně) nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 soudního řádu správního.
31. Žalobcovu námitku rozporu mezi skutkovou částí výroku a odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaná vypořádala s odkazem na předchozí rozhodnutí ve věci, jak to uvedla v bodě 15 napadeného rozhodnutí: *„S ohledem na závěry Městského soudu v Praze ob stojí úprava skutku v podobě, v níž byla v poslední řadě projednávána, odvolací kárný senát přistoupil znovu k totožné úpravě skutku oproti původně podané žalobě tak, jak je ve výroku uvedena. Odvolací senát, byv vázán právním názorem správního soudu, vypustil z výroku tu část, v níž byl kárně obviněný obviněn z toho, že nejenže svému klientovi vymožené finanční prostředky nevyplatil, ale i z toho, že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“. Pokud měla žalobkyně za to, že tímto vypořádala žalobcovu námitku, je taková úvaha mylná.*
32. V rozsudku ze dne 20. 12. 2022, č. j. 3 Ad 6/2020-69, v bodě 29 je uvedeno, že *„Jelikož soud se ztotožnil se žalobcem, když shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nemohl z povahy věci vypořádat žalobní námitky. Věc proto vrací žalované k dalšímu řízení, v němž se žalovaná námitkami žalobce i jeho návrhy na provedení důkazů uplatněnými v předmětné žalobě bude zabývat. Žalovaná bude v dalším řízení povinna odůvodnit, shledá-li žalobce vinným za kárné provinění, v jakých skutečnostech spatřuje jeho kárné provinění, jaká ustanovení zákona či etického kodexu tím žalobce porušil a proč mu ukládá kárné opatření (druh)*

tak, aby rozhodnutí podle § 68 správního řádu obstálo. Právním názorem vyloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána.“

33. Žalobci byla původně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14. 10. 2015, č. j. K 75/2015, uložena pokuta ve výši 90 000 Kč za kárné provinění spočívající v tom, že klienta neinformoval o přijetí vymoženého plnění a že následně i přes výzvy přijaté plnění zadržuje na účtu určeném pro přijímání prostředků nenáležících advokátovi a dílem je odeslal do soudní úschovy.
34. Na základě závěrů soudu v rozsudcích č. j. 10 Ad 27/2016-61 a č. j. 3 Ad 6/2020-69 žalovaná správně odstranila ze skutkového popisu větu o tom, v níž byl kárně obviněný obviněn z toho, že nejenže svému klientovi vymožené finanční prostředky nevyplatil, ale i z toho, že „o přijetí vymoženého plnění svého klienta neinformoval“. Žalovaná však měla s ohledem na vypuštění této části přizpůsobit i právní posouzení skutku a následné odůvodnění rozhodnutí, aby tak vyhověla závěrům vysloveným v rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69.
35. S tímto souvisí i námitka žalobce uvedená v žalobě, kde uvádí, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť vychází z nesprávného právního posouzení skutku. Z napadeného rozhodnutí bylo správně vypuštěno v popisné části jednání žalobce, že klienta o přijetí vymožené finanční částky neinformoval, ale přesto je jeho jednání kvalifikováno jako porušení povinnosti klienta řádně informovat o vyřizování jeho záležitosti s odkazem na konkrétní ustanovení etického kodexu.
36. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla s odkazem na rozsudky č. j. 10 Ad 27/2016-61 a č. j. 3 Ad 6/2020-69, že „žalobní námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí již tedy byla správním soudem vypořádána a neměla by být předmětem přezkumu v tomto řízení. Kdyby přesto...“ A dále uvedla „Vypuštění části věty o přijetí vymoženého plnění klienta neinformoval automaticky neznamená, že jednáním popsaným ve výroku napadeného rozhodnutí žalobce neporušil povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytnout mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro zvážení dalších příkazů. Jde totiž o širší okruh povinností advokáta k řádné průběžné komunikaci s klientem během vyřizování jeho věci, jejichž nedodržení se v daném případě projevilo tím, že žalobce informoval klienta vadně, když mu na jeho výzvu slíbil provést úhradu přijatého plnění, avšak tuto platbu neprovedl. Rozpor mezi jednotlivými částmi výroku napadeného rozhodnutí tedy ani není dán.“
37. S tímto závěrem žalované se však soud neztotožňuje. Žalovaná sice odstranila rozpor mezi popisem skutku ve výrokové části a odůvodněním rozhodnutí v souladu s požadavky daných v rozsudku č. j. 10 Ad 27/2016-61, což následně bylo potvrzeno v bodě 21 rozsudku č. j. 3 Ad 6/2020-69, nepřizpůsobila tomu ale právní posouzení ve výrokové části, k čemuž byla nabádána v bodě 29 téhož rozsudku.
38. Ostatně pokud soud v rozsudku č. j. 8 Ad 4/2024-26 v bodě 36 uvedl, že se žalovaná v dalším řízení bude zabývat námitkami žalobce ohledně rozporu mezi skutkovou částí výroku a odůvodněním, měla se žalobkyně touto námitkou náležitě zabývat a následně k tomu přizpůsobit právní posouzení skutku, a to následně přesvědčivě odůvodnit v další části rozhodnutí. Pokud tedy žalovaná nepřizpůsobila popisné části skutku i právní posouzení, resp. neodůvodnila, proč je žalobce vinný z porušení čl. 9 odst. 1 etického kodexu, který zní: „povinnost informovat řádně klienta, jak vyřizování jeho věci postupuje a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů“, zatížila rozhodnutí vadou, pro niž je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

39. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo shledáno nepřezkoumatelným, soud z povahy věci nemohl vypořádat žalobní námitky.
40. Pokud však jde o namítanou nepřiměřenou výši pokuty, soud nad rámec dosavadních úvah uvádí, že výše pokuty je výsledkem správního uvážení. Pro následný soudní přezkum je klíčové, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši a aby výše pokuty vyhověla podmínce přiměřenosti (například rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53 z 29. 6. 2005 nebo č. j. 4 As 51/2007-68 z 27. 3. 2008). Je tedy nutné, aby správní orgány uložily pokutu v rámci zákonného rozpětí, a při stanovení výše trestu musí být odůvodněna závažnost správních deliktů, okolnosti, za nichž byly delikty spáchány, a bylo přihlédnuto k možným polehčujícím/přítěžujícím okolnostem a k míře přiměřenosti uložené pokuty.
41. Soud tedy *obiter dictum* konstatuje, že tak jak byla pokuta uložena napadeným rozhodnutím, byla stanovena vyhovujícím způsobem - - výše pokuty respektuje zákonné rozpětí a pohybuje se při samé dolní hranici zákonné sazby (maximum bylo 1 890 000 Kč), žalovaná dostatečně odůvodnila, proč v rámci správního uvážení bylo přistoupeno k uložení pokuty, a nikoliv k jinému opatření, a rovněž byla náležitě odůvodněna závažnost spáchaného provinění a okolností, za nichž bylo provinění spácháno a též bylo přihlédnuto k polehčujícím, resp. přítěžujícím okolnostem.
42. Pokutu takovým postupem uloženou soud neshledal nepřiměřenou. Pokud jde o delší časový odstup od spáchaného provinění, soud ve shodě se žalovanou konstatuje, že toto ničeho nemění na závažnosti spáchaného provinění.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 soudního řádu správního. Pokud žalovaná v dalším řízení bude mít za to, že se žalobce dopustil stejného skutku, jako je uvedeno v napadeném rozhodnutí, bude nutné, aby popisné části skutku odpovídalo i právní posouzení, tzn. odstranit z právního posouzení porušení čl. 9 odst. 1 etického kodexu ve znění „*povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů*“. Soud má za to, že čl. 9 odst. 1 etického kodexu se vztahuje k již vypuštěné části věty skutku spočívající „*v neinformování klienta o vymožení plnění*“. Kdyby i přesto měla žalovaná za to, že právní posouzení ob stojí v podobě uvedené v napadeném rozhodnutí, bude nezbytné tento závěr náležitě odůvodnit. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná vázána.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, které představuje pouze zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení v této výši žalovaná zaplatí žalobci do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.